

Onko se normaalia, että tuijotan keskellä yötä ulos ikkunasta? Mitään ei näy, on liian pimeää. Kuuluu vain kuinka sade ropisee vasten kattopeltiä. Huomenna on kohdattava jälleen painajainen, jota myös ylä-asteeksi kutsutaan. Paikka on minulle kuin henkilökohtainen helvettini. Nousen ikkunalaudalta ja kompastun pimeässä lojuvaan pulloon. Kurotan sitä kohti ja nostan sen käteeni. Kiroan mielessäni, koska pullo on tyhjä. Viskaan sen takaisin lattialle ja kömmän sänkyyni. Kiskaisen peiton pääni yli. Kunpa voisin vain kadota. Tämä ajatus mielessäni vaivun levottomaan uneen. "Tuukka aika nousta ylös tai myöhästyit koulusta." Äiti huutaa koputtaen oveen. En haluaisi nousta vaan jäisin mieluummin sängyn pohjalle. Pakko silti jatkaa esitystä ja pitää kulissit yllä. Äidin ei tarvitse tietää ongelmistani. Vedän lattialla lojuvat vaatteet ylleni ja vilkaisen itseäni pikaisesti peilistä. Vaaleat hiukseni sojottavat joka suuntaan ja silmissäni on tuttu lasittunut katse. Kävelen keittiöön, missä äiti istuu pöydän ääressä lukemassa lehteä. Hän ei kiinnitä minuun huomiota kurottaessani mukia kaapista. Kaadan itselleni kahvia ja juon sen seisaaltani tiskipöydän ääressä. "Etkö ota ollenkaan aamiaista?" Äiti kysyy lasiessani mukin tiskipöydälle. "Ei, Kyllä mä pärjään." Vastaan ja hän kurtistaa kulmiaan. Poistun keittiöstä ennen kuin hän ehtii alkaa saarnaamaan. Nappaan reppuni nopeasti lattialta ja juoksen rappukäytävään. En ota hissiä vaan lähden juoksemaan portaita alas. Kolmas kerros, miksi maltaisn odottaa hissiä? Päästessäni ulos sataa tihkuttamalla. Vedän hupun päähäni ja otan pyöräni telineestä. Se on sellainen romu, jota ei viitsi edes pitää lukossa. Pyörä oikein kerjää varastamista. Nousen pyörän selkään ja lähden polkemaan kohti koulua. Päästessäni koululle tuttu jengi norkoilee pihalla. Huomatessaan minut heidän läpänheittonsa ehtyy ja he vilkuilevat minua arvioivasti. Kävelen kiireesti heidän ohitse. "Hei ruikku mihin noin kova kiire?" Yksi pojista huutaa ja muut räkättävät rinnalla, kaikki paitsi yksi. En käsitä miksei hän koskaan osallistu pilkan tekoon. Vilkaisen häntä nopeasti ja kompastun omiin jalkoihini. Nauru yltyy ja pari tyttöä kikattaa minulle kävellessään ohi. Olen Yhdeksännen luokan pilkan aihe, pelle jota on lupa pilkata. Päästessäni sisään suuntaan kiireesti luokkaan. Saan olla 45minuuttia turvassa pilkalta. "Hei ruikku onks sulla rahaa?" Eetu, pahin painajaiseni kysyy. Hän seisoo edessäni käytävällä ja estää minua pääsemästä seuraavalle tunnille. Pudistan päätäni ja yritän päästä hänen ohitse. Eetu tarttuu kuitenkin kiinni olkavarrestani. "Älä huijaa mä tiedän, että ruikulla on aina rahaa. Isi hyvittelee sitä, että jätti mukulansa." Eetu sanoo ja hymyilee viattoman näköisenä. "Hei Eetu miks sen isäkään ois huolinu sitä?" Eetun kaveri huutaa käytävän toisesta päästä. "Hyvä huomio. Niin miks? No kaiva kuvettas niin pääset helpommalla." Eetu sanoo äänensävyllä, joka on kaikkea muuta kuin ystävällinen. Alan lannistuneena kaivella taskujani. "Hei Eetu anna sen olla." Kuuluu tuttu ääni takantani ja jähmetyn suolapatsaaksi. "Liikkala anna olla, jos et halua itse kärsiä." Eetu sanoo närkästyneenä. "Enpä oikein usko. Vittu et mun mitta on tullu täyteen sua. Luulet olevas joku saatanan kuningas ja pidät valtakuntaa pystyssä hakkaamalla heikoimpiasi." Liikkala sanoo ääni täynnä vihaa. "Mitä jätkä meni sanomaan?" Eetu kysyy ja hyökkää toisen pojan kimppuun. Eetu onnistuu täryttämään kunnon iskun ennen kuin opettaja saapuu paikalle. "Mitä te kuvittelette tekevänne! Heti irti toisistanne." Äidinkielen opettaja huutaa ja ryntää irrottamaan poikia, jotka hutkivat toisiaan. Hän saa vaivoin Eetun irrotettua Liikalasta. Opettaja kääntyy Liikkalan puoleen. "Aleksi en olisi uskonut, että sinä kykenet tuollaiseen käytökseen. Sietäisit hävetä. Eetu sinä tiedät missä rehtorin kanslia on. Tuukka sinä taas mikset mennyt väliin vaan seisoi vieressä. Hävetkää." Opettaja papattaa ja Eetu on alkanut jo laahustaa kohti opettajan huonetta. "Te kaksi myös hopihopi." Opettaja sanoo osoittaen Eetun perään. Liikkala lähtee kävelemään mykkänä hänen peräänsä. Minäkin lähden lopulta opettajan vihaisen mulkoilun alla. Oloni on täysin lyöty päästessäni viimein ulos rehtorin kansliasta. Rehtori soitti äidilleni ja

nyt hän tietää kaiken. Huolella rakentamani kulissit ovat tuhoutuneet. Korvissani kaikuu vieläkin äidin hysteerinen ääni. "Hei Tuukka odota." Liikkala sanoo ja tarraa yllättäen olkapäähäni. Hätkähdän pelästyneenä taaksepäin. Liikkala kiepauttaa minut ympäri niin, että tuijotan suoraan hänen vihreisiin silmiin, jotka ovat puoliksi ruskean hiuspehkon peitossa. "Mä oon pahoillani, etten aiemmin puuttunut jatkien tekemisiin. Mä myönnän olleeni pelkuri, mut en enää aio katella sivusta tota touhua. Mä en aio liikkua enää Eetun jengissä." Liikkala jatkaa ja huokaa syvään. "Mä halusin olla sun frendi, jos sä siis vaan haluat." Liikkala sanoo ja katson häntä yllättyneenä. "oootko nyt iha tosissas?" Kysyn järkyttyneenä. Liikkala nyökäyttää päätään. "Siis Liikkala, Eetun oikee käsi halua olla mun ystävä, siis mun?" Sanon epäuskoisena. "Kutsuisiks mua Aleksiks mieluummin. Ois kiva, jos mua ei aina kutsuttas sukunimellä." Aleksi sanoo virnistäen. "Okei, ihan miten vaan." Sanon vieläkin hiukan hämilläni. "Hyvä juttu, mut mun pitää mennä. Faija oottaa mua kotona, että voi haukkuu mut pystyyn." Nähdään hän sanoo ja sitten hän on poissa. Tuona päivänä kaikki muuttui. Äidin silmät avautuivat, kun hän sai tietää kiusaamisestani. Hän otti yhteyttä isääni, jonka kanssa ei ole ollut väleissä viiteen vuoteen. Isä matkusti luokseni Helsingistä ja vietti kanssani kaksi viikkoa. Aloin käydä terapeutilla kerran viikossa. Aleksi jätti Eetun porukan ja hengaa nykyään kanssani. Kiusaaminen on vähentynyt puolella Aleksin ollessa rinnallani. Eetu kuitenkin jaksaa yrittää. Kestän sen kuitenkin paremmin, kun en ole enää yksin. Aleksin myötä olen tutustunut myös uusiin ihmisiin, jotka aiemmin kävelivät ohitseni vilkaisematta. Olen onnellisempi kuin aikoihin. Tämä tarinan opetus on, että pienet teot voivat muuttaa elämän ja pelastaa kenties jonkun pysyvästi.